# RETSMØDERAPPORT
## i sag 161/87 *

### I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Den 24. juni 1985 offentliggjorde Revisionsretten en meddelelse om intern udvælgelsesprøve CC/A/8/85 med henblik på at besætte en fast stilling i stillingsgruppe A 7-A 6 i Formandens sektor, »Enhed A — Administrative Afdelinger«.

Sagsøgerne samt 12 andre tjenestemænd indgav ansøgning. I et dokument, betegnet som en endelig rapport af 2. august 1985, anførte udvælgelseskomitéen, at ingen af de fjorten ansøgere havde fået adgang til de skriftlige prøver. Samme dag modtog sagsøgerne skrivelser med et tilsvarende indhold. Efter en samtale mellem udvælgelseskomitéen og lederen af afdelingen »Personale og Administration« ved Revisionsretten, besluttede udvælgelseskomitéen imidlertid i medfør af artikel 2, stk. 2, i tjenestemandsvedtægtens bilag II at give ansøgerne adgang til at fremsætte supplerende bemærkninger vedrørende det dem meddelte afslag.

Ved skrivelser af 28. oktober 1985 meddelte udvælgelseskomitéen sagsøgerne, at den fastholdt afgørelserne af 2. august 1985, hvorved sagsøgerne var meddelt afslag på deres ansøgning.

Den 30. oktober 1985 meddelte Revisionsretten alle ansøgerne i udvælgelsesprøven, at ansættelsesmyndigheden havde udsat proceduren, indtil der eventuelt var anlagt sager ved Domstolen. Som svar på sagsøgernes skrivelse af samme dag, hvori de anmodede om retligt bindende oplysninger om, hvornår den i vedtægtens artikel 91 fastsatte frist begyndte at løbe med hensyn til de af udvælgelseskomitéen trufne afgørelser, meddelte ansættelsesmyndigheden ved skrivelse af 30. oktober 1985, at en klage vedrørende en af en udvælgelseskomité truffet afgørelse ikke ville tjene noget formål, idet den pågældende institution ikke har beføjelse til at ophæve eller ændre en udvælgelseskomités beslutninger, og at ansøgernes eneste mulighed for at anfægte en sådan beslutning ville være at indbringe sagen for Domstolen.

Ved skrivelse af 30. oktober 1985 indgav Muysers i henhold til vedtægtens artikel 90 en klage over udvælgelseskomitéens afgørelser om ikke at give ham adgang til prøverne. Ved skrivelse af 5. november 1985 henviste Revisionsretten til formandens skrivelse af 30. oktober 1985.

Fire ansøgere, nemlig Schwiering, Hoyer, Neumann og Maurissen, anlagde sager med påstand om annullering af udvælgelseskomitéens afgørelser af 2. august 1985 og af 28. oktober 1985, hvorved den meddelte dem afslag på at deltage i udvælgelsesprøven. Ved domme af 23. oktober 1986 i sag 321/85, Schwiering (Sml. s. 3199), i de forenede sager 322 og 323/85, Hoyer og Neumann (Sml. s. 3215), samt af 4. februar 1987 i sag 417/85, Maurissen (Sml. s. 551), annullerede Domstolen de nævnte afgørelser.

* Processprog: Tysk.

Herefter genoptog udvælgelseskomitéen, hvor de to af ansættelsesmyndigheden udpegede medlemmer efter eget ønske var erstattet af to andre, sit arbejde og gav de fire ansøgere, som havde anlagt sager, adgang til at deltage i de skriftlige prøver.

Ved skrivelse af 31. marts 1987 anmodede sagsøgerne om, at deres ansøgninger blev taget i betragtning. Ved særskilte skrivelser af 22. april 1987 fra Revisionsrettens formand blev anmodningen ikke imødekommet.

Den 15. hhv. den 19. maj 1987 indgav Tülp og Muysers en klage. Ved skrivelser af 26. maj 1987 afviste Revisionsretten klagerne.

Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 1. juni 1987, har sagsøgerne anlagt sag med påstand om annullation af Revisionsrettens afslag af 29. april 1987 på at give dem adgang til at deltage i udvælgelsesprøven.

Ved begæring om foreløbige forholdsregler indgivet samme dag har sagsøgerne i henhold til procesreglementets artikel 83 nedlagt påstand om, at gennemførelsen af udvælgelsesprøven udsættes, enten på ubestemt tid, eller indtil der er afsagt dom vedrørende realiteten. Ved kendelse af 3. juni 1987 tog formanden for Anden Afdeling, efter at have hørt generaladvokaten, ikke begæringen om foreløbige forholdsregler til følge.

Sagsøgerne har ikke indgivet replik.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (Anden Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

## II — Parternes påstande

*Sagsøgerne* har nedlagt følgende påstande:

— sagen fremmes til realitesbehandling;

— der gives sagsøgerne medhold;

— følgelig annulleres afslaget på sagsøgernes ansøgninger;

— Revisionsretten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

*Revisionsretten* har nedlagt følgende påstande:

— afvisning;

subsidiært:

— frifindelse;

— sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

Desuden har Revisionsretten anmodet om, at »Domstolen træffer afgørelse uden at indlede behandlingen af realiteten, jfr. procesreglementets artikel 91; (procesreglementets artikel 91, stk. 1, og artikel 92, stk. 2)«.

## III — Parternes anbringender og argumenter

### A — *Formaliteten*

*Sagsøgerne* har anført, at sagen kan fremmes til realitetsbehandling. Afgørelsen om at meddele sagsøgerne afslag er en akt, der indeholder et klagepunkt for sagsøgerne, idet den er en væsentlig krænkelse af sagsøgernes karrieremuligheder. Sagen er anlagt inden for de fastsatte frister.

*Revisionsretten* har gjort gældende, at den omstændighed, at de af sagsøgerne anfægtede afgørelser fra udvælgelseskomitéen af 2. august 1985 i mellemtiden er blevet endelige, indebærer, at sagen må afvises. Sagsøgerne har ikke overholdt den i vedtægtens artikel 91 fastsatte frist.

Ifølge Revisionsretten har sagsøgerne ikke bragt det korrekte retsmiddel i anvendelse, selv om de ved flere lejligheder, såvel mundtligt som skriftligt, var blevet underrettet om det retsmiddel, der stod til deres rådighed, og at deres opmærksomhed var blevet henledt på Domstolens praksis inden for området, navnlig Domstolens dom af 14. juli 1983 (Detti mod Domstolen, sag 144/82, Sml. s. 2421),

Selv om Muysers har indgivet en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, følger det af Domstolens domme af 14. juli 1983 (Detti, jfr. ovenfor) og af 5. april 1979 (Orlandi mod Kommissionen, sag 117/78, Sml. s. 1613), at udvælgelseskomitéens beslutning står ved magt, idet søgsmålsfristen i mellemtiden er udløbet.

Når en akt, der indeholder et klagepunkt, ikke er anfægtet i rette tid, kan søgsmålsfristen ikke på ny bringes til at løbe ved hjælp af en ansøgning, der indgives senere, og hvorved den akt, der indeholder et klagepunkt, reelt søges ændret (jfr. domme af 15. maj 1985, Esly mod Kommissionen, sag 127/84, Sml. s. 1437; af 10. juli 1986, Trenti mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, sag 153/85, Sml. s. 2427; af 26. september 1985, Valenti mod Kommissionen, sag 231/84, Sml. s. 3027 og af 7. maj 1986, Barcella mod Kommissionen, sag 191/84, Sml. s. 1541).

Domstolens domme af 23. oktober 1986, Schwiering og Hoyer og Neumann, og af 4. februar 1987, Maurissen, indebærer ikke, at sagsøgtes opfattelse ikke er holdbar. Selv om det efter Domstolens praksis anerkendes, at man kan vende tilbage til en akt, der indeholder et klagepunkt, også efter at fristerne er udløbet, såfremt der fremkommer nye faktiske omstændigheder, kan dette ifølge sagsøgte kun ske derved, at der rettidigt indgives en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, efter at de pågældende nye omstændigheder er fremkommet. I den foreliggende sag er der ikke fremkommet nye omstændigheder. Den administrative procedure, som ansøgerne Schwiering, Hoyer, Neumann og Maurissen iværksatte i forbindelse med afviklingen af udvælgelsesprøven, skyldtes omstændigheder, der klart adskiller sig fra omstændighederne i den foreliggende sag. Således havde udvælgelseskomitéen ved afgørelserne af 2. august vedrørende sagsøgerne lagt til grund, at den i punkt IV.2 i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastsatte betingelse ikke fandtes at være opfyldt. I udvælgelseskomitéens beslutninger vedrørende ansøgerne Hoyer og Neumann var det derimod betingelserne i punkt IV.3 i meddelelsen om udvælgelsesprøven, »sprogkundskaber«, der var taget i betragtning, og, med hensyn til ansøgeren Schwiering betingelsen under punkt VII, »indgivelse af ansøgninger«, i meddelelsen om udvælgelsesprøven. For så vidt angår ansøgeren Maurissen, der umiddelbart ser ud til at være et særtilfælde, havde udvælgelseskomitéen ved afgørelsen lagt til grund, at betingelsen i punkt IV.1, litra b), i meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke var op-

fyldt, og den afgørelse annullerede Domstolen, i det væsentlige af formelle grunde.

I modsætning til, hvad der var tilfældet for de øvrige ansøgere, har ansættelsesmyndigheden ikke i sagsøgernes tilfælde tilkendegivet, at udvælgelseskomitéens afslag på at lade dem deltage i udvælgelsesprøven var retsstridige.

B — *Realiteten*

*Sagsøgerne* har gjort gældende, at Revisionsretten har udsat udvælgelsesproceduren, og at de ikke har modtaget noget afslag. Administrationens synspunkt ville kun være holdbart, hvis den havde tilkendegivet, at komitéens beslutninger var gyldige og følgelig havde offentliggjort en »tom egnethedsliste«.

Ifølge sagsøgerne har Domstolen i præmisserne til ovennævnte dom af 23. oktober 1986, Hoyer og Neumann, klart fremhævet, at udvælgelsesprøven som helhed var behæftet med mangler. Domstolen understregede således udtrykkeligt, at ansættelsesmyndigheden burde gennemføre hele udvælgelsesproceduren på ny på grundlag af en ny meddelelse samt, eventuelt, efter udpegelse af en ny komité. Revisionsretten har udpeget en ny komité, men ikke offentliggjort en ny meddelelse, hvilket den kan begrunde med, at den selv havde udsat proceduren. Når den nu har udelukket de to sagsøgere fra proceduren, foreligger der en tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning.

Revisionsretten har ikke overholdt EØF-Traktatens artikel 176, idet Domstolen i ovennævnte domme af 23. oktober 1986 og af 4. februar 1987 over for Revisionsretten præciserede dennes forpligtelser, og Retten burde have fulgt disse retningslinjer.

Sagsøgerne har endelig anført, at Revisionsretten også har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, for så vidt den ikke træffer eller har truffet de foranstaltninger, de faktiske og retlige forhold tilsiger. Institutionen har endvidere ikke opfyldt sin omsorgspligt over for sagsøgerne, hvis faglige interesser ikke i tilstrækkelig grad er tilgodeset. Endelig kan Revisionsretten ikke lægge hensynet til tjenestens interesse til grund for afslaget, men kun en frygt for, at de ansøgere, der har fået adgang til prøverne, anlægger sag.

*Revisionsrettens* bemærkninger vedrørende sagens realitet er alene fremsat ud fra et retssikrende synspunkt og udelukkende for det tilfælde, at Domstolen måtte tage sagsøgernes principale påstande under realitetspåkendelse.

Revisionsretten har bestridt sagsøgernes argument om, at de ikke har modtaget noget »afslag«. Udvælgelseskomitéens afgørelser af 2. august 1985 er blevet bekræftet ved skrivelser til sagsøgerne af 28. oktober s.å. Det er udvælgelseskomitéen og ikke ansættelsesmyndigheden, som ved de nævnte afgørelser har udelukket sagsøgerne. Ansættelsesmyndigheden har hele tiden anset komitéens afgørelser for gyldige, og ifølge Revisionsretten er der ikke anledning til at foretage en fornyet behandling af spørgsmålet om deres gyldighed.

Det er ikke korrekt, at Revisionsretten havde oplyst, at udvælgelsesproceduren skulle genoptages. Da sagsøgerne ikke har anlagt sag ved Domstolen inden for den fastsatte søgsmålsfrist, har ansættelsesmyndigheden ikke været forpligtet til overhovedet at foretage sig noget. Følgelig er sagsøgernes udsagn om, at ansættelsesmyndigheden dermed har krænket sagsøgernes berettigede forventning, ikke holdbart.

Ifølge sagsøgte har sagsøgerne åbenbart forvekslet ansættelsesmyndighedens kompetence med hensyn til udvælgelsesprøver med udvælgelseskomitéens. Sagsøgte har i den forbindelse henvist til Domstolens domme af 14. juni 1972 (Marcato mod Kommissionen, sag 44/71, Sml. 1972, s. 105), af 26. februar 1981 (Authie mod Kommissionen, sag 34/80, Sml. s. 665), og af 14. juli 1983 (Detti, jfr. ovenfor).

Ifølge den sagsøgte institution har den ikke tilsidesat sin omsorgspligt over for sagsøgerne. Endvidere har den handlet under hensyntagen til Traktatens artikel 176 og fuldt ud opfyldt sine forpligtelser.

Endelig har Revisionsretten med hensyn til spørgsmålet om sagens omkostninger nedlagt påstand om, at sagsøgerne i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 3, andet afsnit, samt artikel 70, andet led, betaler samtlige sagsomkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

T. F. O'Higgins
Refererende dommer